

REBEKKA HÄRKÖNEN

BAZAR

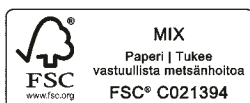
POLTETUT

WALTA 4

REBEKKA HÄRKÖNEN

WALTA 4

POLTETUT

1. painos
Walta-sarjan 4. osa

© Rebekka Härkönen ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Sitaatit:
s. 17 Raamatusta 1. Moos. 1:1–2 (1992),
1:6 (1992), 1:9 (1992), 1:10 (1992)
s. 23 kappaleesta Murheellisten laulujen maa, san. Martti Syrjä

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-403-290-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

PROLOGI

Hän muisti räjähdysten, mutta hiljaisuus oli uponnut häneen kuin lyijy. Miksi hiljaisuus oli painavin muistoista, miksi se sattui eniten?

”Muista hengittää”, nainen kuiskasi. Hänen sanansa olivat mutinaa, pelkkää rohtuneiden huulten liikettä.

Muista hengittää, sitä hän täällä toisteltiin aina kuin mantraa. Sanat kiipeilivät hänen sisuksissaan kuin kuplat – tai ehkä hän olikin itse kupla, jota muut tahtoessaan puhkoivat ja puhalsivat taas pyöreäksi. Voi miten mieluusti hän olisikaan ollut sateenkaarikylkinen saippuakupla, kiivennyt kohti taivasta, ajelehtinut aina vain korkeammalle tuulen mukana. Jos hän vain olisikin ollut niin keveä ja huoleton, että olisi voinut nousta valonsäteissä läikehtien ja kimallellen avaruuden hiljaisuuteen ja kadota. Mutta hän oli tämä teräväluinen musta möykky, jota täällä tekohengitettiin yhä uudelleen ja uudelleen. Hengitä rauhallisesti, kaikki kyllä järjestyy, on vain jatkettava hengittämistä.

Mutta miksi? Miksi hänet pakotettiin jatkamaan, pakotettiin kestäämään, pakotettiin muistamaan?

Hän ei tahtonut tätä, hän ei halunnut näitä kuvia. Ja silti ne tulivat hänen ylitseen jyristäen ja repivät pimeää auki sokaisevina välähdyksinä. Naisen ilme jäähmettyi, suupielet valahtivat alaspäin ja rintakehä vääntyi eteen.

”Mene pois!” hän kiljui kauhuissaan ja huiatoi laihalla käsivarrellaan näkymätöntä vastustajaansa. ”Pois! Mene pois! Jätä mut rauhaan!”

Riutunut keho kamppaili kirkuen sairaalapaidan sisällä, silmät toljottivat mustina aukkoina valkoista seinää, kattoa. Poskien uurteissa vierähti kyyneleitä.

Miksi hänen piti hengittää, kun hän ei voinut? Mikä oli tuo ru-sentava paino rinnan päällä?

Nainen huohotti, kirkui ja huohotti. Hänen koukkuiset sormen-sa repivät sairaalapaidan rintamusta, napit liukuivat ulos lävistään ja sinisen kankaan alta paljastui luinen rintakehä. Hänen sormensa siirtyivät iholle, kynnet raapivat siihen punaisia juovia.

Miksi hiljaisuus sattui eniten, miksi se ei lakannut jahtaamasta häntä? Hän ei halunnut hengittää, miksi hänet pakotettiin siihen, kun tämä ei ollut enää hänen elämänsä?

Sairaalahuoneen ovi aukesi, sisään juoksi jalkoja. Kahdet vah-vat miehenkädet tarttuivat häneen ja pitelivät paikoillaan, kun kolmas hoitaja painoi neulan ihon läpi ja tyhjensi ruiskun lihak-seen. Ruiskuttaja, sellaisen lempinimen potilaat olivat antaneet kuivettuneelle, vähäsanaiselle naiselle, jota jokainen heistä kam-moksui, myönsi sen tai ei.

”Pitele hänen päättään, tai hän hakkaa sitä sängynlaitaan”, van-hemman mieshoitajan ääni sanoi. ”Tue hänen vartaloaan, älä pääs-tä häntä valahtamaan, kun rauhoittava alkaa vaikuttaa”, ääni neuvoi nuorempaa hoitajaa, joka oli uusi osastolla.

Nuorempi nyökkäsi ja ähisten tiukensi otettaan. Ruiskuttaja poistui tyytyväisenä huoneesta, hänen hommansa oli hoidettu tältä erää. Vauhkoontuneiden potilaiden rauhoittelu oli fyysistä työtä, ja miehet saivat tehdä sen, jos heitä oli vuorossa. Aina ei ollut, ja silloin naishoitajatkin joutuivat painimaan potilaiden kanssa, jotteivät nämä satuttaisi itseään tai toisiaan, yleensä itseään. Ruiskuttajan aine oli oikotie helpotukseen. Kertun silmät muljah-tivat, ja hiljalleen koko hänen kehoansa jännittänyt kouristus laan-tui. Jäykä hän oli edelleen.

”Kaikki hyvin, Kerttu. Nyt sinun on levättävä”, vanhempi hoi-taja tyyntytteli matala ääni soiden kuin rauhoittava hymni.

Kerttu tuijotti hoitajan lävitse sumuisena ja poissaolevana. Hänen otsansa oli hikimärkä, ja vaaleat hiukset olivat liimautu-neet iholle. Hoitaja suki niitä varoen sormillaan ohimoille. Hän oli

iloinen, ettei Kerttu ollut tällä kertaa löytänyt peiliä, sillä kuvajaiset olivat tälle vaarallisimpia. Miehet laskivat hänet sängylle lempeästi, nuorempi nosti laidat ylös.

”Hitto vie”, nuorempi hoitajista sanoi ja pyyhkäisi kiiltävää ottaansa kämmenselällä.

”Kyllä sinä tähän totut”, vanhempi lohdutti.

Nuorempi vilkaisi häntä alta kulmiensa, napitti naisen paidan.

”Mutta tottuvatko he?” hän kysyi ja nyökäytti päätään kohti Kerttua.

Vanhempi kohautti olkiaan ja hymyili rohkaisevasti. ”Äläs nyt, ei kaikki ole niin synkkää. Älä suotta anna alakulon tarttua. On hänellä parempiakin aikoja. Soitan hänen siskolleen, että tänään ei kannata tulla.”

LUKU 1

Iltauutisten rikostoimituksen päällikkö Suuna Walta klikkaili sähköpostejaan auki. Viestejä saapui joka päivä kymmenittäin, ellei jopa sadoittain. Harva toimituksen ulkopuolinen olisi edes uskonut, miten valtava määrä niitä tuli. Iso osa oli poliisilta, tuomioistuimilta tai muilta virastoilta, loput oli lähettänyt kuka milloinkin. Yleensä sähköpostitulvasta ehti katsoa vain tärkeimmät, jos niitäkään, ja muu jäi kerryttämään tulevien päivien urakkaa. Mutta kerrankin Suunalla oli hetki aikaa.

Hänen katseensa pysähtyi yleisöpalautteeseen, ja hän tuhahti itseksensä.

Vastapäätä istuva Venla Omri nosti katseensa näytöltään. ”No mitä?”

”Pitäisi kuulemma hymyillä enemmän”, Suuna vastasi.

”Häh, missä?”

”Netti-tv-lähetyksissä.”

”Ai murhista puhuessa?”

Naureskellen he jatkoivat koneensa naputtelua.

Suuna laittoi lyhyen viestin palautteenantajalle, hän pyrki aina vastaamaan järkeviin yhteydenottoihin. Sitten hän katsoi Venlaa kulmiaan rypistäen. ”Eikös sinulla ole rästitunteja pankissa vaikka miten paljon? Voisit häippästä kotiin, kun kerrankin on löysää.”

Venla näytti ilahtuneelta. ”Jos se tosiaan onnistuu. Onkin pitänyt käydä hoitamassa yksi pankkiasia, kun...”

Suuna ei ehtinyt kuunnella loppuun, sillä hänen puhelimensa soi. Tobias Ilmonen halusi tietää, voisiko lopettaa murhaoikeuden-

käynnin saliseurannan Oulussa ja palata suunniteltua aikaisem-
malla lennolla Helsinkiin.

”Vai haluatko, että perustan tänne etätoimituksen? Täällähän
saa rampata nykyisin yhtenä, kun joka toinen viikko joku tape-
taan. Ruotsalaisten syytä. Ei riitä, että ne pilasivat oman maansa
kaikella hellämielisellä pahisten paapomisellaan, nyt ne ovat pilan-
neet Oulunkin”, Tobias pauhasi.

”Jokainen maa huolehtii omista rajoistaan. Ei niitä kaikkia
huumelasteja olisi ollut pakko läpi päästää”, Suuna vastasi veny-
tellen.

”Noh, jääkö tänne pitämään silmällä pohjoisrajaa?”

Suuna nauroi. ”Tule pois vaan, jos siellä ei tapahdu huomenna
enää mitään.”

Venla puki takkia viivytellen ylleen ja kiskoi reppua selkäänsä,
kun Suuna lopetti puhelunsa.

”Haluaisin mennä huomenna siihen irtokäsijuttuun”, Venla
sanoi.

Miksi sillä oli tuollainen ilme? Suuna mietti. ”Huomenna? No
mene”, hän vastasi.

”En ole mikään ameba, joten vaikea jakautua kahdeksi. Buuk-
kasit minut jo huumejuttuun.”

Hemmetti, sen Suuna oli unohtanut kokonaan. Oikeuden-
käyntiä toisensa perään, kuka niissä kärryillä pysyi. Hän nojautui
taaksepäin tuolissaan. ”Mitä me tiedetään irtokädestä?”

”Oikeastaan vain se, että käsi on irrotettu, syytteessä on joku
nainen ja paikalle kannattaa mennä.”

”Eikö soittaja kertonut mitään muuta?”

”Ei. Mutta tuskinpa muilla on tätä tietoa, joten ollaan toden-
näköisesti ainoa media paikalla”, Venla vastasi.

Suuna mietti ääneen. ”Pakko se huumekeissikin on seurata,
300 kiloa kokaiinia on melkoinen mälli. Tobias palaa tänään myö-
hään illalla Oulusta, joten häntä en ainakaan sinne lähetä. Aarni saa
mennä.”

”Koko ajanhan huumemäärät kasvavat, silti lukijoita ei kiinnosta yhtään sen enempää. Mutta kiitti.”

Suuna jäi yksin tököttämään rikosnurkkaan. Hän naputteli Aarni Niinisolalle ohjeistusviestin ja tilasi tälle kuvaajan valmiiksi. Ennakkojuttu hoidettaisiin toimituksesta käsin. Suunaa hymyilytti nuoren kollegan asiallinen ok-viesti, Venlalta vastaus olisi todennäköisesti saapunut kakkaemojin muodossa. Kukaan heistä ei nauttinut huumejuttujen seuraamisesta, toisin kuin poliisi, joka ei muuta olisi tehnytään kuin jahdannut huumeveikkoja, jos olisi saanut päättää. Jokin aina vain suuremmiksi paisuvissa kama-määrissä veti kytitä kuin magneetti.

Suuna tuijotti hetken ahdistuneena lukemattomien sähköpostien loputonta virtaa ja päätti luovuttaa. Eikö hänkin voisi lähteä kotiin kerrankin ajoissa? Jääkööt loput postit huomiseen.

Illalla Suuna oli ehtinyt hädin tuskin sulkea silmänsä ja nukahtaa, kun puhelimen ääni repi hänet takaisin hereille. Numero oli vieras. Suuna ajatteli ensin olla vastaamatta, mutta jokin epämääräinen aavistus pani hänet nostamaan kännykän käteensä.

”Haloo”, Suuna vastasi luuriinsa kaapien samalla poskeensa liimautuneita hiuksia irti.

Illan viileessä hän oli käynyt pitkällä juoksulenkillä, painellut sen jälkeen kuumaan suihkuun ja kömpinyt hiukset märkinä petiin.

”Onko siellä Suuna Walta, Iltauutisten rikospomo?” kiihtynyt miesääni kysyi.

Rikospomopa hyvinkin, Suunaa huvitti. ”Joo, sama henkilö.”

”Okei, mä luulen, että sun kandeis tulla heti tänne Hämeenlinnaan. Täällä... tai siis, mä löysin äsken jotain... Yäk. En ole koskaan nähnyt mitään sellaista...” Mies puhui hätäntyneellä, värisevällä äänellä. Hän oli selvästi sokissa.

”Mitä löysit?” Suuna oli täysin virkeä, sillä hän tiesi, että nyt oli tosi kyseessä. Tällaiset oppi kuulemaan ihmisistä, kun tätä työtä teki tarpeeksi pitkään.

”Naisen ruumiin. Sen kasvot olivat sulaneet”, mies sanoi kylmästä hytisten.

”Sulaneet?” Suuna toisti papukaijana ja kiskoi jo farkkuja jalkaansa.

”Niin.”

”Millä tavalla sulaneet?”

”Ihan vääntyneet ja jotenkin... no, palaneet. Oli tosi pahan näköinen. Jotenkin epänormaali. Poliisi on varmaan tulossa, mutta aattelin, että soitan sulle. Kohta mua varmaan kielletään puhumasta siitä...”

”Milloin löysit hänet?” Suuna kysyi.

”Kymmenen minuuttia sitten. En halunnut jäädä sinne, enhän mä sitä tehnyt.”

Vainaja sijaitsi Aulangolla. Mies arvioi hänet nelikymppiseksi. Ruskeat hiukset ja hieman pyöreä vartalonmuoto. Vaatetuksen perusteella nainen oli ollut ulkoilemassa. No, jos löytyy kuolleena ulkoilualueelta, on todennäköisesti ollut ulkoilemassa, vaikka melko myöhäinen aika iltalenkille olikin. Kello oli puoli kaksitoista yöllä.

”Ihmisillä on kaikenlaisia aikoja ja syitä”, mies tuumasi. ”Joskus sitä vaan tarttee hapetta, vaikka keskellä yötä.”

”Hmmm”, Suuna hymähti. ”Pystytkö lähettämään sijaintitiedot minulle, niin lähden ajamaan sinne?”

Heidän sovittuaan tapaamispaikaksi läheisen hotellin pihan Suuna pyysi tavalliseen tapaansa mieheltä, ettei tämä ottaisi yhteyttä muihin medioihin, minkä mies lupasikin.

Puhelun jälkeen Suuna puki loppuun ja sutaisi kosteat hiuksensa poninhännälle. Mitäpä tässä nukkumaan, uni olikin täysin yliarvostettua ylellisyyttä. Silti Suuna ei voinut olla miettimättä, miksi kaiken piti tapahtua aina öisin.

Autossa hän väänsi lämmityksen täysille ja lähti makeasti haukotellen ajamaan kohti Hämeenlinnaa. Matka kestäisi reilun tunnin, ja jos hän aikoi pysyä hereillä, hänen olisi haettava kahvia tai

energiajuomaa jostakin huoltoasemalta. Ehkä olisi hyvä ilmoittaa myös uutispäällikkö Kosti Kuivalaiselle tilanteesta.

Hymyillen Suuna etsi kännykästään Kuivalaisen numeron ja painoi vihreää luurinkuvaa. Uutispäällikkö ei pitäisi tästä, ei päätäkään, ja sehän oli koko jutun idea. Miksi hänen pitäisi yksin kärsiä yhteisen hyvän puolesta? Linja hälytti jonkin aikaa ennen kuin Kuivalaisen uninen ääni vastasi.

”En kai herättänyt?” Suuna kysyi virnistellen itsekseen kuvitellessaan kollegan ärtynyttä ilmettä.

”Et tietenkään! Olen päättänyt lopettaa nukkumisen kokonaan, jotta voin pitää sinulle henkilökohtaista päivystävää puhelinta kellon ympäri”, Kuivalainen sanoi happamasti.

”Kiltisti ajateltu, arvostan todella.”

”Ja se asia oli?”

Suuna selitti sen, minkä tiesi. ”Minusta oli pelkästään kohteesta antaa sinulle aikaa valmistautua aamun sirkukseen, jos tästä tulee isokin uutinen.”

Kuivalainen tahtoi lisää tietoa. ”Millä tavalla vainajan kasvot olivat sulaneet?”

”Se olikin kiinnostava yksityiskohta. Mutta älä nyt innostu liikaa, menee vielä yöunet. Ehkä ilmoittaja näki väärin.”

”Eikä nähnyt. Mitä hän sanoi siitä, kuvailiko hän kasvoja yhtään tarkemmin?”

”Hän arveli, että uhrin päälle oli heitetty happoa.”

”Eihän Suomessa sellaista tapahdu”, Kuivalainen vastasi epäuskoisena.

”Eikä lentele vieraan valtion sotakoneita.”

”Pysy nyt pirulauta asiassa.”

”Kaikenlaista voi tapahtua. Vastahan jokin aika sitten ne kaksi ikäloppua virkamiestä varastoivat valtavaa määrää räjähteitä ja aseita kotonaan. Ja eläkkeelle jäänyt lääkäri piti vanhempiaan arkkipakastimissa kymmeniä vuosia ja yritti kaivaa muitakin sukulaisia haudoistaan. Ja heittihän se eräs rouvakin miehensä kasvoille

kolme litraa kiehuva vettä. Sitä paitsi kuinka monta kertaa vangit ovat vankilassa polttaneet toistensa naamat tulikuumalla ruokaöljy-vesiseoksella?” Suuna luetteli antamatta Kuivalaiselle tilaisuutta keskeyttää.

Kuivalainen huokaisi. Häntä väsytti, mikä ei ollut mikään ihme ajankohta huomioon ottaen. ”Ajattelitko käydä nyt yötä vasten läpi koko rikoshistorian?”

Suunaakin väsytti, ja hän kaipasi juttukaveria. ”En. Mutta minusta oli tärkeää palauttaa sinut realiteetteihin, ne kun saattavat silloin tällöin unohtua, kun ei tarvitse enää tehdä meidän kuolevaisten kanssa näitä kenttähommia.”

”Ei sinunkaan niitä varsinaisesti tarvitse tehdä, esihenkilö sinäkin olet. Mutta mieleesi tuskin nytkään tuli hälyttää jotakuta toista hommiin”, Kuivalainen kuittasi takaisin.

Suuna oli siirtynyt jo ajatuksissaan eteenpäin. ”Tulikuumalla öljylläkin saa todella pahaa jälkeä aikaan, ei sen ole pakko olla happoa.”

”Niin, ehkä tappaja oli menossa paistamaan leirinuotiolle munkkeja ja hänellä oli sitä varten kiehuva ruokaöljyä termoskannussa mukana.” Kuivalaisen äänensävy oli tympääntynyt, mutta Suuna yritti vieläkin pitkittää puhelua.

”Ehkä hänellä oli retkikeitin mukana ja hän lämmitti öljyn siellä metsässä ennen tekoa.”

Pomo huokaisi. Mikä tylsimys, häntä ei näköjään huvittanut juuri nyt mikään.

”Kuule, kiitos kun soitit, ja mahtavaa, että hoidat tuon. Mutta voisinko minä jatkaa nyt uniani? Huomisesta näyttää tulevan tiukka päivä, ja olisi hyvä, jos jompikumpi meistä olisi levännyt kunnolla.”

”Ilman muuta. Hyvää yötä, herra aurinkoinen.”

”No niin... tsemppiä sinulle hommiin! Hyvää yötä.”

”Tarkoitat kai hyvää työtä...” Suuna yritti vielä lohkaista, mutta Kuivalainen oli jo sulkenut linjan. ”Ei kai siinä sitten mitään”, hän sanoi itsekseen ja pani kännykkänsä kiinni laturiin.

Tampereen moottoritie oli hiljainen lukuun ottamatta harvakseltaan jurnuttavaa rekkaliikennettä. Mikäs tässä oli ajellessa kohti aamun uutisia, kun muu maailma veteli sikeitä. Suuna pani Sabatonin soimaan ja käänsi lisää volyymia.

LUKU 2

Mies seisoi mieli lepattavana kylpyhuoneessa. Laattalattia hänen paljaiden jalkojensa alla tuntui viileältä. Hän avasi hanan, ja villisti kylpyammeen emalista reunaa pitkin roiskuva vesi alkoi heti rauhoittaa häntä. Mies ojensi kättään, ja hetkeä ennen kuin hänen sormenpänsä koskettivat vettä, virtaus ikään kuin ryhdistäytyi ja oikaisi selkensä. Mies hymyili ajatuksissaan, työnsi kämmenen hanan alle ja antoi veden virrata sormiensä lomitse. Hän istui kylpyammeen reunalla ja katseli sen täyttymistä. Hänestä tuntui mukavalta, veden äänet tuntuivat aina hyvältä.

Ajatus ei tullut salamana, ensin se tihkui ja sitten täytti hänet ääriään myöten. Tunne oli lämmin, turvallinen.

”Sinä näet minut, kaiken sen mitä olen. Sinä näet heikkouteni ja virheeni, näet vilpittömän yritykseni hyvään. Sen, etten pysty tämän enempään.”

Kylpyhuoneen ovi oli kiinni ja sulki ulkopuolelleen sen hälyisän ja pelottavan maailman, jossa mies oli aina liian vähän, liian vaillinainen, liian omituinen. Jossa ihmisten vaativat ja arvostelevat katseet polttivat häntä kuin raudat ja terävät kielet ruoskivat hänet haavoille. Hän ei osannut selittää ulkopuolisille itseään, ei osannut kertoa tästä kaikesta. Oli kyllästynyt yrittämään. Ovi piti loitolla tuon tungettelevan maailman, jossa mies ei koskaan ollut oikeanlainen. Täällä kaakeliseinien kätköissä hän oli turvassa ja hyväksytty. Vesi kohteli häntä lempeästi kuin ystävää, perheenjäsentä.

Mies tuijotti lumoutuneena, miten vedenpinta kiipesi yhä ylemmäs ammeessa, kunnes kylpy oli lopulta valmis. Hän väänsi hanan kiinni, nosti jalkansa reunan yli ja laskeutui henkeään pidätellen

lämpimään veteen. Tunne oli uskomaton, aina yhtä nautinnollinen. Miten pehmeää vesi oli kääräistessään hänet syleilyynsä, miten sen lempeä kosketus tuntui joka puolella. Hiljalleen mies vajosi ammeeseen nauttien veden tunnusta ihollaan, kun se nousi rintakehälle ja sitten olkapäille. Mies liukui pinnan alle tuntien, miten hänen hiuksensa jäivät leijumaan pään ympärille.

Ammeen pohjalla mies avasi silmänsä ja oli yhtäkkiä siellä, mistä kaikki kauan sitten alkoi.

Alussa Jumala loi taivaan ja maan. Maa oli autio ja tyhjä, pimeys peitti syvyydet, ja Jumalan henki liikkui vetten yllä.

Jumala ei aloittanut tyhjästä, vaan alkoi järjestellä vettä. Mies pidätti hengitystään, se oli yllättävän helppoa, joka kerta helpompaa.

Tulkoon kaartuva kansi vesien väliin, erottamaan vedet toisistaan. Kokoontukoot taivaankannen alapuolella olevat vedet yhteen paikkaan, niin että maan kamara tulee näkyviin. Viliskööt vedet elollisia olentoja.

Ensin oli vetinen kaaos, sitten ensimmäiset olennot tulivat vedestä. Sen maailma tuntui unohtaneen. Jumala ei tarvinnut ääntä puhuakseen, hän puhui miehen sisällä. Hirvittävän kakofoniankin keskellä mies tunnisti aina Jumalan äänen. Se oli erilainen kuin muut äänet, kumisi voimakkaana ja lämpimänä hänen päässään. Ei, se täytti hänet niin kuin vesi täyttää astian. Veden alla muut äänet vaimenivat, katosivat melkein kokonaan. Jäi vain äänistä tärkein.

Nyt mies antoi ilman poistua keuhkoistaan, se nousi pieninä kuplina kohti pintaa. Ihmiseen oli istutettu pakko hengittää, se oli osa lihasmuistia, osa hermostoa. Mies ymmärsi sen. Hiljalleen hänen keuhkonsa tyhjentyivät kokonaan, ja hänet valtasi pakko nousta pintaan, vetää ilmaa sisäänsä. Ja lopulta mies aina taipui, nousi pintaan ja tunsu, miten ilma iski viileänä, miltei väkivaltaisena hänen kasvoihinsa. Ympäröivät äänet olivat taas teräviä ja satuttavia, työntyivät hänen pänsä sisään kuin piikit. Mies hengitti rajuin sisäänvedoin ja laskeutui sitten taas suojavaipaikkaansa turvaan. Hän oli itsekin suurimmaksi osaksi vettä, jopa seitsemänkymmentä-

prosenttisesti. Niin hän oli lukenut, vaikka papit hokivatkin, että ihminen on tullut maasta ja muuttuisi vielä maaksi.

Mutta vesi ei kelvannut perustaksi uskonnolle, se haluttiin rakentaa maankamaralle. Siksikö, että maa pysyi ja vesi oli liian liikkuvaa, häilyväistä ja epäluotettavaa, liian vaikeaa hallita. Siksikö uskonto nosti kiinteän aineen vettä tärkeämpään osaan. Ihminen oli kuin kävelevä vesipullo, multainen märkä otus: veden seassa hiiltä, mineraaleja, kalsiumia, fosforia. Mies tiesi tuon kaiken, sillä kyllä hänen päähänsä oppikin jäi, vaikka muuta väitettiin. Hän ei ollut tyhmä, hänen ei vain tarvinnut todistella mitään.

Niin tai näin, vesi oli Jumala. Se oli hyvin, hyvin ironista, mies mietti. Hullunkurista ja päätöntä. Häntä hieman hymyilytti veden alla maatessaan.

LUKU 3

Suunalle soittanut mies seisoj hotellin pihalla, hänet oli helppo tunnistaa punaisesta trikoopiposta. Hotellin ulko-ovien edustalla oli yksinäinen hahmo tupakalla, muita ihmisiä ei lähettyvillä näkynyt. Mies hieroi kämmeniään yhteen viluisen näköisenä tunnistaessaan auton, mustan Range Roverin, jolla Suuna kaarsi parkkiruutuun.

Suuna sammutti auton ja avasi oven, ja keväisen kylmä yöilma tulvahti sisään. Miehen askelten alla rahisi hiekoitusseppeli, vaikka valtaosa siitä oli ehditty jo harjata pois. Suuna nousi tervehtimään miestä.

”Poliisi on siellä, ne ei varmaankaan päästä ketään lähellekään sitä paikkaa”, mies arveli vilkuillen olkansa yli tielle päin.

Suuna oli osannut odottaa sitä. Poliisi oli aina yhtä lapsellisen mustasukkainen rikospaikoista, halusi omia kaikki herkut itselleen vedoten lainvartijan rooliinsa. Viranomaistyö oli aina hieman tärkeämpää ja osaavampaa kuin heidän muiden maan matosten ponnistelut yhteisen hyvän eteen. Poliisi oli pahin kaikista viranomaisista, ja sattumoisin Suuna tiesi, että esimerkiksi tullissa oltiin samaa mieltä, vaikka sielläkin maailmaa vartioitiin pahalta ja ratkottiin rikoksia. Mutta ei tietenkään yhtä kovia juttuja ja yhtä ammattitaitoisesti kuin poliisissa, jos poliisilta kysyttiin.

Suuna hieman yllättyi, kun punapipo sanoi, että hätäilmoituksen oli tehnyt joku muu. Se oli omituista, kyllä ruumis keskellä lenkipolkua sai yleensä kenet tahansa soittamaan hätänumeroon.

”Ajattelin, että sä soitat sitten kun oot saanut kaiken tarvittavan tiedon. Sehän oli kuollut jo, ei sitä enää olisi kuitenkaan voinut auttaa”, mies perusteli.

Näinhän se oli, ei edes poliisi suuressa kaikkivaltiuudessaan olisi saanut vainajaa eloon. Ja tavallaan Suuna oli tyytyväinen, että kerrankin joku luotti enemmän toimittajaan kuin virkavaltaan. Hän mittaili miestä katseellaan. Ei, tämä ei näyttänyt lainkaan siltä, että vaanisi naisia tappoaikaisissa lenkkipolun varrella pusikoissa. Mieheessä ei näkynyt minkäänlaisia merkkejä kamppailusta, ei likatahroja, reikiä tai repeämiä. Mutta joka luuli tappajien näyttävän tappajilta, ei tiennyt ihmisluonnosta paljoakaan.

Mies huomasi joutuneensa tarkastelun alle. ”En vaan tykkää kytistä”, hän selitti vääntelehtien ja potkaisi kevyesti asfaltilla maakaavaa pikkukiveä. Omituinen tyyppi, mutta ei se rikos ollut.

”On kytillekin paikkansa”, Suuna vastasi, sillä tottahan se oli, ja hymyili rauhoittavasti.

Hän ei tahtonut takertua nyt tähän, miehen motiivit erikoiseen käytökseen voisi selvittää myöhemminkin. Sitä paitsi hän tunsipa jonkin ihmisiä, jotka eivät syystä tai toisesta pitäneet poliiseista.

”No joo...” mies vastasi helpottuneen näköisenä siitä, että asiassa siirryttiin eteenpäin.

”Käyn katsomassa sitä kroppaa. Eihän sitä tiedä, vaikka poliisi-kin jotain lausuisi”, Suuna sanoi, vaikka tiesi varsin hyvin, että poliisi tulisi vaikenemaan kuin muuri ja todennäköisesti hätistelisi tiehensä, jos hänet näkisi. Suuna ei kuitenkaan tahtonut jättää pelikenttää poliisille, sillä tämä oli uutinen, jos mikä. Hän halusi valokuvat tutkintatilanteesta, ja parhaassa tapauksessa ruumiskin olisi vielä siellä.

”Haluatko lähteä näyttämään paikan? Se olisi helpompaa kuin pelkkien koordinaattien varassa suunnistaminen.”

Mies ei tahtonut mennä enää lähellekään kuollutta naista.

”Voit mennä autooni lämmittelemään, jos tahdot”, Suuna ehdotti viittoillen kohti mustaa maastoautoaan, Petoa.

Mies pudisteli päätään. ”Mä voin ihan hyvin seisoskella tässä. Tai sitten käyn hotellissa lämmittelemässä, vaikkei siellä mikään paikka olekaan enää auki. Tai saa tuolta respasta kahvia.”

Punapipo näytti kännykästään oikean paikan ja neuvoi parhaan reitin.

”Se on tosi lähellä Joutsenlampea”, mies sanoi tarkoittaen puistometsän alueelle 1800-luvun lopussa rakennettua tekolampea, jonka joutsenet olivat hylänneet kauan sitten.

Suuna nyökkäsi, veti takkinsa vetoketjun kiinni ja lähti kävelemään miehen neuvomaan suuntaan. Hän ei ollut koskaan aiemmin käynyt Aulangolla, joten alue oli hänelle täysin vieras. Puhelimen navigaattori antoi kuitenkin suuntaa, ja Suuna oli mykistänyt äänet. Hän kulki joutuisin askelin navigaattorin näyttämää reittiä kävelytietä pitkin risteykseen, josta kääntyi oikealle. Missään ei näkynyt ristinsieluakaan.

Risteyksen jälkeen tie alkoi kaartaa yksisuuntaista lenkkiä. Suuna päätti kävellä kiertosuunnan mukaan, vaikka liikennemerkkit oli tarkoitettu lähinnä autoilijoille. Tieltä lähti ensin yksi sivupolku ja sitten toinen, mutta Suuna käveli niiden ohi. Vainaja oli ollut niistä toisen varrella, mutta mies oli arvellut, että koska polku oli tarpeeksi leveä autolle, poliisit olivat todennäköisesti ajaneet sitä pitkin. Suuna ei tahtonut törmätä poliiseihin, ei ainakaan yllättäen. Hän jatkoi eteenpäin puistometsässä ja yritti välttää astumasta maassa lojuvien, kuivina rasahtelevien oksien päälle. Vaikka oli pimeää, se ei ollut samanlaista läpitunkevaa mustuutta kuin talvella, ja suurin osa reiteistä oli valaistu.

Miehen merkitsemä vainajan löytöpaikka näkyi navigaattorissa aivan lähistöllä, ja Suuna kiersi sen sivuitse toiselle puolelle. Vaikka hän oli himmentänyt puhelimensa näytön yötilaan, hän päätti sammuttaa navigaattorin. Tuuli kahisutti vanhojen, jykevien lehtipuiden paljaita oksia, kun hän eteni aavistuksen jännittyneenä metsänreunaa. Kaunis paikka tämä oli näin talven jäljiltäkin, tänne pitäisi ehdottomasti tulla joskus kesällä ilman ruumiskeikkaa.

Suuna pysähtyi ja höristi korviaan. Kyllä, etäämmältä puiden takaa kuului vaimeaa puhetta, miesten ääniä. Punapipo oli neuvonut kääntymään seuraavasta risteyksestä retkeilyreitille. Puiden

välistä Suuna näki tummaa vettä ja sen pinnasta heijastelevaa valoa. Hän saapui tyynen tekolammen rantaan. Vastapäinen ranta oli valaistu koko matkalta, ja miehen ohjeiden mukaan vainajan löytöpaikka oli samalla puolella valojen kanssa, hieman sivustalla.

Suuna eteni varoen polun reunaa puiden puolella. Oikea paikka oli helppo löytää, nyt hänellä oli etäisyyttä sinne ehkä sata metriä, jos sitäkään. Suunan ei tarvinnut astella pitkälti, kun hän näki puunrunkojen välistä poliisin tutkintaryhmän taskulamppujen valot. Ne väikkyivät sinne tänne kuin poliisit olisivat etsineet jotakin. Ruumista Suuna ei erottanut missään.

Miehet huutelivat jotakin toisilleen, ja kaksi valokeiloista alkoi lähestyä Suunaa. Hän jähmettyi paikoilleen. Hitto, olivatko ne huomanneet hänet? Toinen valoista pysähtyi. Suuna sukelsi metsään liiankin varomattomasti, sillä kuuli oksan rasahtavan kenkänsä alla. Hän asettui suuren puunrungon taakse suojaan ja kirosi mielessään. Huoli oli kuitenkin turha, sillä samassa vastapäisellä rannalla sijaitsevalle tyhjälle parkkipaikalle lipui mustankiiltävä ruumisauto, pysähtyi hetkeksi ja lähti sitten ajamaan hitaasti rantatietä pitkin kohti taskulamppujaan heiluttelevia poliiseja, jotka näyttivät sille suuntaa. Ruumisauton saapumisesta päätellen oli päivänselvää, että uhri oli kuollut, juuri niin kuin mies oli kertonutkin. Selvää oli myös, että se oli yhä paikalla.

Suuna käytti hetkellisen hälinän hyväkseen rämpien metsän suojissa lähemmäs tapahtumapaikkaa. Ehkä oli hyväkin, ettei punapipo tullut mukaan, sillä kahden olisi ollut vaikeampi liikkua huomaamatta metsässä, jonka pohja oli täynnä talven viskomia, kuuluvasti katkeilevia kuivia oksia, maatuneita lehtiä ja kevään lämpöä odottavia varpuja. Suuna onnistui kuitenkin hiippailemaan niin lähelle, että löysi hyvän paikan napsia kuvia.

Nyt hän näki, miten poliisit nostivat maasta tumman, pienehkön hahmon ja kantoivat mustassa pussissa ruumisautoon. Kaiken tämän Suuna onnistui piilopaikastaan tallentamaan kännykkäänsä. Polun reunassa olevat valaisimet antoivat riittävästi valoa. Poliisi

näkyi keskustelemaan ruumisauton kuljettajan kanssa, mutta Suuna ei erottanut juurikaan sanoja. Sen hän oli kuulevinaan, että vainaja vietäisiin avattavaksi Tampereen oikeuslääketieteelliseen. Sitten ruumisauto lipui hitaasti ja arvokkaasti pois.

Tutkintaryhmän jäsenet keskustelivat hetken keskenään, sitten taskulamppuilla varustautuneet haalarimiehet lähtivät koluamaan polun reunoja. Ilmeisesti ruumisauton saapuminen oli keskeyttänyt tämän vaiheen, mikä oli Suunan onni. Miehet hajaantuivat eri suuntiin ja näyttivät etsivän jotakin. Taskulamppujen valokeilat haroivat myös metsikköä, mutta Suunan piilopaikkaan ne eivät ulottuneet.

”Ei täältä mitään löydy”, Suuna kuuli miehen äänen sanovan.

”Joo, todennäköisempi suunta on hotellille päin. Vaikka mistä näistä hulluista tietää”, toinen miesäänä vastasi.

”Tuskin se purkkia on kuitenkaan mukanaan vienyt.”

Valokeilat haravoivat metsänpohjaa miltei Suunan jalkojen juuressa. Suuna toivoi, etteivät poliisit äkkäisi häntä. Onneksi niillä ei ollut koiraa mukana. Silloin hän olisi ollut mennyttä, sillä koiran nenä haistoi kaiken.

”En ole ennen kyllä nähnyt moista”, ensimmäinen ääni sanoi.

”Oliko se yrittänyt juottaa sitä sille?” toinen kysyi.

Suuna hörösti korviaan. Juottaa, puhuivatko he haposta?

”En minä tiedä, siltä se näytti. Sano minun sanoneen, että ählyjen juttuja”, ensimmäinen miesäänistä sanoi.

”Ainakin sillä oli vasemmassa nimettömässä ihan selvä jälki sormuksesta. Olisiko tullut ero ja mies olisi siitä sitten raivostunut”, toinen arveli.

”Nehän luulevat omistavansa vaimonsa ja lapsensa, niille saa katos tehdä, mitä tahtoo.”

”Samanlaistahan se on Suomessakin, keinot vain ovat erilaiset.”

”Jossa jo esi-isät, juovuksissa totta kai, hakkasivat vaimot, lapset, jos ne kiinni sai”, ensimmäinen miehistä lurautti.

Samassa toisesta suunnasta kuului huuto, ja taskulamppukaksikko pysähtyi kuuntelemaan.

PAHUUS KASVAA HILJAISUUDESSA.

Itäutiset-lehden rikostoimituksen päällikkö Suuna Walta herää yöllä puhelimen soittoon. Hämmentyneen kuuloinen mies kertoo nähneensä naisen ruumiin, jonka kasvot ovat sulaneet. Suuna on hetkessä hereillä, hyppää autoonsa ja ajaa soittajan luokse Aulangolle. Ja niin Suuna saa taas kerran ainekset skuuppiinsa.

Poliisi epäilee tapausta pieleen menneeksi kunniaturhaksi. Kun eri tavoin polttamalla surmattuja ruumiita alkaa ilmaantua lisää, Suuna alkaa hahmottaa tekotapojen yhtäläisyyksiä ja etsiä uhreille yhteistä nimittäjää.

Palkitun rikostoimittaja Rebekka Härkösen Walta-dekkari-sarjan tarinat kumpuavat tosielämästä, yhteiskuntamme järjestelmävirheistä, jotka mieluiten lakaistaisiin maton alle. Neljännessä osassa *Poltetut* rikostoimitusta rassaa muutosneuvottelujen kireä ilmapiiri ja työkeikka johdattaa Suunan sysipimeään väkivallan vyyhtiin, jossa joku parantaa maailmaa murha kerrallaan.

9 789524 032902